

Димчо Дебелянов

Жертвоприношение

В зори разискрен, брачни пир угасна
на морна вечер в тихите вълни,
и над сърца ни бог на жажда властна
крила широки властно наклони.

И мълком влезли в сънните покои,
де други пир ни готвеше нощта,
сами свалихме ний венците свои
и смутно спряхме – жад и нагота!

Той, властен и весталка да прелъсти,
пристъпи – и не сетих аз кога
вля сладък пламък в самите ми пръсти,
впил в огнен обръч моята снага.

Аз чух възтожни устни да се впиват
по мойте бели свежи колена,
и вопли пламенни да ме заливат
като вълната – пламенна вълна.

И в буйно пожеланье взор извила,
в кръвта си чула химна да звучи,
аз паднах нежна – и със сетна сила
протегнах устни и закрих очи.

Когато сепнах клепки уморени,
по устните ми лепнеше нектар,
и бледен дим се виеше над мене,
като над новоосветен олтар.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6167>]